

AZ EMBER ERDEJÉBEN

Mocskos a táj, a szerelem igájában
szenvedő állatok döcögnek
szanaszét.
Mindent szeretnek mit akarnak
s mit nem;
csak vonaglanak s bájologva borulnak
egymás nyakába.
Táncra perdül a szilaj semmittevés
az Örök.
Csontok, befejezetlen kezek nőnek
a semmiből, érdes ujjaikkal símogatnak.
Ki retteg, ki örül,
csontokon játszik a szél,
virágport zúdítt a satnya, magtalan földre.
Erdők nőnek, hol madarak tanyáznak,
fészüket a reszkető Hold melegíti,
csőrüket szárnyuk alá húzva gubbasztanak,
mellettük a gonosz.
Épeszű állatok és bolond emberek,
okádás a fák alatt, a felgyülemlett
salak és a belek bűze terjeng,
rothadás, hová leereszkednek
a gubbasztó madarak s csicseregve
veregetik csőrüket ...